

ΣΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

[Τοῦ ΠΙΕΡ ΒΑΝΤΙΝΑ-Ι-Ν]

ΜΙΑ ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ

Ὁ Μπερνάρ Σιμουά εἶπε στὴν μικρὴν του φίλην Γενεβιέβη :
— Εἶμαι πολὺ στενωπωρῆμένος. Ὁ λοχαγὸς Μαστερού, ποῦ ἐπέ-
στρεψε προχθὲς ἀπὸ τὸ Μαρόκον μὲ προσκάλει εἰς γεῦμα. Δὲν
μπορῶ νὰ ἀνῆρθῶ...

— Θὰ πᾶς ἀπόψε ;

— Ναί.

— Ἡ μόνη βραδεία ποῦ μοῦ δίνεις εἶναι ἡ Τετάρτη. Ἡ γυναίκα
σου εἶναι τόσο ἀπειρητική... Δὲν μπορεῖς νὰ ἀναβαλῃς γιὰ ἀκριβὴ
Πέμπτη αὐτὸ τὸ γεῦμα ;

— Ἐλαμα δεῖ μποροῦσα. Οἱ ἄλλοι φίλοι ἐδέχθησαν, καὶ ἐγὼ
εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ πάω καὶ ἐγώ...

— Αὐτὸ εἶναι πολὺ δυσίεστο ! εἶπε ἡ Γενεβιέβη μὲ ἀγανά-
κτηση. Εἶναι ὁ προσημασμός μου νὰ θυσιάζωμαι γιὰ τοὺς ἄλλους !
Δὲν πειράζει, θὰ συνειθίσω !

Ὁ Σιμουά ἐγέλασε :

Ἐβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του ἓνα κομπό κουτάκι ἀπὸ βελούδου
μαφρο. Μέσα ἦταν ἀκουμπισμένο ἓνα δακτυλίδι μὲ μεγάλο μαρ-
γαριτάρι.

— Αὐτὸ μοῦ τὸ δίνεις γιὰ νὰ σὲ συγχωρήσω ; εἶπε μὲ ἓνα μειδι-
σμα ἡ Γενεβιέβη.

— Ναί !

— Σὲ συγχωρῶ γιατί εἶσαι ἓνα καλὸ παιδί. Πῶς νὰ θυμώσω ;
Εὐχαριστῶ γρηγορῶς. Σοῦ εὐχομαι καλὴ διασκέδαση στὸ γεῦμα σου !

Ὁ Μπερνάρ Σιμουά δὲν ἐπρόκειτο νὰ γευματίη μὲ κανένα λο-
χαγὸ ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Ἀλλὰ συνέπιπτε νὰ εἶναι ὀνομαστικὴ ἑορτὴ
τῆς γυναίκας τῶν Γιλβέρτης, καὶ τῆς εἶχε ὑποσχεθεῖ νὰ τὴν πάη
στο θέατρο, εἰς τὴν πρώτην παράστασιν τοῦ «Γκιζικιου».

Τοιοῦτοτρόπως ὁ Μπερνάρ ἐψεύδετο πρὸς τὴν Γενεβιέβη, γιὰ νὰ
ἀποφύγη πικρὰ παράπονα. Διότι ἡ Γενεβιέβη, ἔτρεφε μίσος πρὸς
τὴν νόμιμον σύζυγον του διὰ λό-
γους ζηλοτυπίας.

— Εἶσαι ἔτοιμη ; ἠρώτησεν
ὁ Μπερνάρ τὴν Γιλβέρτη, δεῖν
ἐσθίμαναι ἢ ὀκτῶ ὥρες.

— Εἶμαι ἔτοιμη ! ἀπήντησεν
ἡ κ. Σιμουά, ὠραιότατη μὲ ἓνα
κομπότατο ροζ φέρεμα γαρνιρι-
σμένο μὲ χάνδρες. Βοήθησέ με
να φορέσω τὴ γούνα μου !

«Τὶ κατεργάρις ποῦ εἶμαι !
εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ Μπερνάρ.
Ἀπατῶ μιά χαριτωμένη γυναίκα
ἀπόψε. Ἀλλὰ μὲ λατρεύουν καὶ
ἡ δύο.

Ἡ παράστασις ἦταν πολὺ
εὐχάριστη. Εἰς τὴν πρώτην δὲν
λείπει κανένας ἀπὸ τοὺς γνωστοὺς Παρισίνους. Τὰ μεσάνυχτα ὁ Σι-
μουά μὲ τὴν γυναίκα του ἐξήτησαν νὰ εἶδον ἓνα ἀμάξι στὴν ἐξοδὸ
τοῦ θεάτρου. Ὑπεχώρησαν τρομαγμένοι.

Ἐξῶ τὸ χιόνι ἐπέφετε πυκνὸ καὶ συχρὸ. Ἦταν ἀδύνατον νὰ πα-
τήση κανένας χωρὶς νὰ γλυστορήσῃ.

Μεταξὺ τοῦ κομποῦ ἀκροατηρίου εἶχε ἐπέλθει κωμικοτραγικὸς
πανικός.

Ἡ γυναῖκες, τυλιγμένες στὰ γουναρικά τους, ἔτρεμαν ἀπὸ τὸ
κρῖον μὲ τὰ πόδια τους, ποῦ δὲν ἐπροφυλάσσοντο ἀπὸ τὴν τρασπαρᾶν
κάλυψιν. Ἐκινδύνευαν νὰ πάθουν πνευμονία, ἐστὶ ἐκτεθειμένες στὸ
κρῖον.

— Ἄς περιμένωμε. Δὲν ὑπάρχει κανένα ἄλλο μέσον νὰ σωθοῦμε,
εἶπε ὁ Μπερνάρ.

Οἱ σφῆρες ἐκμεταλλεύοντο συστηματικὰ τὸν πανικὸ αὐτὸ, καὶ ζη-
τοῦσαν φανταστικὰς τιμὰς.

Ἐπὶ τέλους εὐρέθησαν μόνοι, διότι τὰ αυτοκίνητα εἶχαν γίνει
ἀνάρπαστα.

— Τί περιμένωμε ; εἶπε ἐκνευρισμένη ἡ κυρία Σιμουά.

— Ἀφῆσε νὰ φύγουν ὅσοι βιάζονται πολὺ. Ἐμεῖς δὲν εἶμαστε
ἐκατομμυριούχοι.

— Δὲν ὑπάρχει περὶ οὕτε ἓνα αυτοκίνητο !

— Περίμενε ἐδῶ. Πάω νὰ φέρω ἓνα ἐγώ.

Ὁ Μπερνάρ ἀνοίξε τὴν ὀμπρέλλα του καὶ ἐξηφανίσθη εἰς τὸ
σοκαθὶ τοῦ μουλβιᾶ.

Πέρα πέρα ἀντελήφθη ἓνα ἀμάξι, μὲ δυὸ μισοσβυσμένα φανάρια
καὶ ἐφάνηζε δυνατὰ.

— Ἀμαξί ! Πλατεῖα Περέρα. Σοῦ δίνω τριάντα φράγκα !

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε μιά ἀνδρική φωνὴ ἀπὸ τὸ πλαῖνὸ πε-

σοδρόμιον.

— Πενήντα φράγκα ! Ἀμαξί σου δίνω πενήντα φράγκα ! Ὅδὸς
Νιρονῶ !

Ἡ δύο πόρτες τοῦ αυτοκινήτου ἀνοίξαν συγχρόνως, ἐνῶ οἱ δύο
ἄνδρες εὐρίσκοντο ἀντιμέτωποι.

— Κύριε, ἐγὼ εὐρήκα πρῶτος τὸ ἀμάξι !

— Ὅχι, κύριε, ἐγώ !

— Κύριε, εἶμαι μαζὴ μὲ μιά κυρία ἐδῶ κοντά, στὸ θέατρο.

— Κύριε, εἶμαι μαζὴ μὲ μιά κυρία στὸν κινηματογράφον !

Ὁ ἀμαξίς ἐπενέβη καὶ εἶπε μὲ βραχνὴ φωνή.

— Κυριάζετε νὰ συμβιβασθῆτε. Ἐχομε τέσσερις θέσεις στὸ ἀ-
μάξι καὶ πηγαίνετε στὴν ἴδια συνοικία.

Ἡ συμβουλή ἦταν πολὺ φρόνιμη.

— Πάμε νὰ πάρωμε τὴν κυρία σας, εἶπε εἰς τὸν Μπερνάρ ὁ ἀγνω-
στος μὲ καλλίτερον τρόπο.

Μετ' ὀλίγον ἡ Γιλβέρτη ἐκάθησε εἰς τὸ βᾶθος. Ἐπειτα ἐπῆγαν
ὄλοι μαζὴ καὶ ἐπῆραν τὴν κυρία, ποῦ συνώδευε ὁ ἀγνωστος.

Ὁ Μπερνάρ Σιμουά ἀνεγνωρισε μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν Γε-
νεβιέβη.

Τότε... οἱ κύριοι ἀντήλλαξαν τὰ ἐπισκεπτήριά των... Ἐπειτα
παρουσιάσθησαν εἰς τὰς δύο κυρίας. Ὁ Μπερνάρ ἐπαρουσίασε τὴν
κυρία Σιμουά, καὶ ἐστὶ ὁ ἀγνωστος ἀπήντησε συνιστῶν τὴν Γενεβι-
έβην.

— Ἡ Κυρία Πλασιέ !...

Καὶ ἤρχισε μιά συνομιλίαν γεμάτη ζωηρότητα καὶ ἐνδιαφέρον.

Ὁ κ. Πλασιέ ἔκανε πολλὰ κομπλιμέντα εἰς τὴν κυρία Σιμουά. Ἦσαν
ἀθῶοι καὶ οἱ δύο. Ἡ Γιλβέρτη ἀγνοοῦσε δεῖ ἡ δις Γενεβιέβη
Παντῶ ἔπαιξε μεγάλο ρόλο εἰς τὴν ζωὴν τοῦ ἀνδρός τῆς. Καὶ ὁ κ.
Πλασιέ, ὁ ὁποῖος, εἶχε παρουσιάσει ὡς γυναίκα του τὴν διδα Παντῶ,
ἀπὸ ὑπερβολικὴ εὐγένεια δὲν ἐγνώριζε τὰς σχέσεις τῆς μὲ τὸν σύ-
ζυγον τῆς χαριτωμένης αὐτῆς κυρίας.

Ἡ Γενεβιέβη δὲν ἔλεγε λέξη καὶ ἐκρίχτε ἀγριὰς ματιὰς εἰς τὴν
Μπερνάρ ἐνῶ αὐτὸς τὴν παρα-
τηροῦσε μὲ ἀγανάκτησι καὶ
μίσος.

Ἐπὶ τέλους ἐστάθη τὸ ἀμάξι
εἰς τὴν ὁδὸν Νιρονῶ. Ἐγίναν
οἱ σχετικοὶ ἀποχωρητισμοί !

— Ἐλλίξω νὰ ἔχομε τὴν εὐ-
χαρίστησι νὰ σὰς ξαναῖδοῦμε,
εἶπε μὲ ἀφέλεια ἡ Γιλβέρτη εἰς
τὸν κ. καὶ τὴν κ. Πλασιέ.

Ὁ Πλασιέ ἀπήντησε μὲ τὸν
αὐτὴν ἀφέλειαν καὶ ἀβρότητα :

— Εὐχαρίστως, ἀγαπητὴ κυρία !
Θὰ εἶνε μεγάλῃ τιμὴ μας !...

Ὅταν ἐφθασαν στὸ σπῆτιν ἡ
κ. Σιμουά εἶπε εἰς τὸν ἄνδρα
τῆς :

— Συμπαθητικοὶ ἄνθρωποι.

Πρέπει νὰ τοῦ; καλέσωμε ἓνα βράδυ !

Ὁ Μπερνάρ ἀπήντησε ψυχρῶς :

— Δὲν τοῦ; γνωρίζωμε, ἀγαπητὴ μου ! Ἄλλωστε ἡ κυρία ἦταν
λιγὰκι... ὑποπτη !

Πιέρ Βαντινάιν

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΤΟΥ ΣΠΙΤΙΟΥ

ΠΡΑΚΤΙΚΑΙ ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ

Κατὰ τῆς ἀλλοιώσεως τῆς φωνῆς.— Ἐάν ἡ φωνὴ σας εἶνε
βραχνή, θέσατε εἰς τὸ στόμα ἓν τεμάχιον βόρακος, μικρὸν ὡς πιζέ-
λιον, ὅτε καταπίνετε ὀλίγον κατ' ὀλίγον. Ἡ φωνὴ καθαρῶς
πάραινα.

Κατὰ τῶν ἐγκαυμάτων.— Ὅσον δεινὸν καὶ ἂν εἶνε τὸ ἐγκαυμα
ἡ θεραπεία αὐτοῦ εἶνε συντομοτάτη καὶ βραβεία, ἐὰν συλλέξητε τοὺς
νέους, κλάδους μικρῶς πτελέας, βράσητε αὐτούς, καὶ ἐπιθέσατε ἐπὶ
τοῦ καέντος μέρους. Τὰ πέταλα τῶν ἰσπῶν, ἄτινα κατὰ τὴν ἐποχὴν
των ἀναμηνῶν τις ἐντὸς φιαλιδίου ἐλαίου, θεωροῦνται ἐπίσης συν-
τελεστικώτατα.

Πῶς τὰ ἐκ οἰδήρου κίτρινοῦσθῆναι ἢ ὀρεθὸν καέντα ἀσπρό-
ρουχα ἀνακτῶσι τὸ χροῶμα των.— Εἰδύς ἂ μὴ ἴδητε δεῖ τὸ λαν-
θερμόν σίδηρον ἐκτερίνιστε ἀσπρόρουχόν τι, βρέξατε αὐτὸ μὲ ψυ-
γρὸν ὕδωρ καὶ θέσατε εἰς τὸν ἥλιον. Ἐπαναλάβετε τὸ ἴδιον ὄρω ἢ
τρὲς φορές καὶ τὸ κίτρινον ἐκλείπει.